

Ako čeliť strachu

časť 2 – Zázrak

Prvá kniha kráľov 17:8-24

Hospodin oslovil Eliáša: „Zober sa a odíď do Sarepty, ktorá patrí Sidonu, a usad' sa tam. Prikázal som tam totiž jednej vdove, aby sa o teba starala.“ Tak sa vybral do Sarepty. Keď prišiel k mestskej bráne, práve tam akási vdova zbierala drevo. Zavolať na ňu: „Prines mi, prosím, trochu vody v nádobe, nech sa napijem.“ Keď ju šla nabráť, zavolať na ňu: „Prines mi so sebou aj kúsok chleba.“ Povedala: „Akože žije Hospodin, tvoj Boh, nemám nič upečené. Mám iba za hrst' múky v hrnci a trochu oleja v nádobe. Práve zbieram pár kúskov dreva a potom pôjdem niečo pripraviť sebe a svojmu synovi. Keď to zjeme, čaká nás smrť.“ Eliáš jej však povedal: „Neboj sa, chod' a urob, čo si povedala. No urob z toho najprv malý posúch pre mňa a prines mi ho. Sebe a svojmu synovi ho pripravíš potom. Lebo takto vraví Hospodin, Boh Izraela: „Múky v hrnci neubudne ani nádoba s olejom sa nevyprázdni, kým Hospodin nezošle na zem dážď.““ Odišla i urobila, ako prikázal Eliáš. Dlhší čas mala čo jest' ona, on i jej domácnosť. Múky v hrnci neubúdalo ani nádoba s olejom sa nevyprázdňovala podľa Hospodinovho slova, ktoré vyslovil Eliáš. Potom ochorel syn domácej panej. Jeho choroba bola natoľko vážna, že sa uňho nejavili známky života. Eliášovi vyčítala: „Čo si sa zastarel do mňa, Boží muž? Prišiel si mi pripomenúť vinu a usmrtiť mi syna?“ Eliáš jej povedal: „Daj mi svojho syna!“ Potom jej ho vzal z lona a vyniesol ho do hornej miestnosti, kde býval. Uložil ho na svoje lôžko a volal k Hospodinovi: „Hospodin, Bože môj, chceš azda i na vdovu, u ktorej som hosťom, uvaliť nešťastie, keď jej usmrcuješ syna?“ Potom sa tri razy sklonil nad dieťaťom a volal k Hospodinovi: „Hospodin, Bože môj, oživ, prosím, toto dieťa.“ Hospodin vypočul Eliáša, život sa vrátil do dieťaťa a ožilo. Nato vzal Eliáš to dieťa, preniesol ho z hornej miestnosti dnu a odovzdal ho jeho matke. Povedal: „Pozri, tvoj syn žije!“ Žena odvetila Eliášovi: „Teraz som spoznala, že si Boží muž a že slovo Hospodina, ktoré zvestuješ, je pravdivé.“

Prorok Eliáš je v zvláštnej Božej starostlivosti osamote pri potoku Kerít - z neho pije a krkavce mu nosia mäso a chlieb. Žije v izolácii, čo nie je asi príjemné, ale žije pri potoku a ten preňho predstavoval život, zdroj pitnej vody a Boh sa oňho stará. Avšak potok vysychá. Eliáš môže mať v hlave a srdci rôzne otázky – a čo ďalej, koľko to ešte potrvá, kedy ma už pošleš ku kráľovi, vráti sa ten život niekedy do normálu, čo bude so mnou ďalej? Aké otázky si kladieme my, ľudia 21 storočia? Eliáš stojí na prahu niečoho nového. Začína sa to Božím oslovením Eliáša: vstaň a chod'. Boh ho posielal na zvláštne miesto – do pohanskej krajiny Sidon do mesta Sarepta, ktorej kráľom je otec diabolskej Jezabel, manželky izraelského kráľa Achába, centra kultu baala. Postará sa tam o neho vdova, ktorej to Hospodin prikázal. Kľúčové je, ako na tento Boží pokyn Eliáš zareaguje. Či vstane a pôjde, alebo začne s Bohom vyjednávať, že je to ďaleko (do Sarepty to bolo viac ako 100km a Eliáš musel ísť pešo), že do pohanskej krajiny nepôjde, že ako sa o neho môže starať nejaká vdova a ako ju tam má nájsť, veď vdov sú tam iste stovky....mohol mať mnoho logických argumentov, prečo nie. Zastavme sa na chvíľu a pozrime sa na svoj život a svoje krácanie s Bohom. Počúvame vôbec Božie volanie? Keď stojíme na križovatkách života, keď sa končí jedna etapa a má začať druhá, ideme podľa Božieho vedenia, alebo máme tucet svojich riešení, logických, rozumných, ale bez Boha? Keď k nám Boh hovorí, vstaneme a ideme, alebo máme naporúdzi dôvody ako sa to nedá, aké je to ťažké, ako mi ľudia dávajú prekážky, ja si dávam prekážky, aký som nehodný.... ? Boh nebude nič konať v našom živote, a ani Ho nespoznáme, kým neposlúchneme Jeho volanie a nevykročíme. Eliáš poslúchol: vstal a šiel. A tak sa mohli diať ďalšie predivné Božie zázraky. Vykročíme aj my, neostaňme tam, kde sme, vstaňme a vykročíme. To je začiatok príbehu plného Jeho zázrakov, poslúchnuť: vstať a ísť.

Eliáš prichádza do Sarepty a nešpekuluje, ako má nájsť vdovu, že sa to nedá, nedokáže to, ide a Boh koná. Hneď stretáva vdovu zbierajúcu drevo, prihovára sa jej a prosí ju, aby mu doniesla trochu vody. A táto vdova rada dáva, rada sa delí a slúži. Otázka na nás je, dávame aj my radi z toho, čo

máme? Potom za ňou Eliáš ešte volá, nech mu prinesie aj kúsok chleba. Táto prosba nie je až taká nezvyčajná, keby nebolo obdobie sucha a nebola by to chudobná vdova. Vdova hneď spoznáva, že to nie je jej krajan, že je to Žid. Odpovedá mu veľmi zvláštne: „Akože žije Hospodin, tvoj Boh, nemám nič upečené“. Žena pohanka, hovorí o Bohu, že žije, ale jasne hovorí, že nie je jej Bohom, ale jeho Bohom. A čo tvoj Boh? Žije? Opisuje svoju zúfalú situáciu, že má poslednú hrst múky a trochu oleja a zbiera drevo, na ktorom si upečú posledný chlieb a zomrú. Eliáš jej však odpovedá, nech ten posledný chlieb teda upečie a dá jemu a hovorí jej zaslúbenie, ktoré mu dal Hospodin – že múky v hrnci neubudne ani oleja v nádobe. Ako sa zachová táto žena? Je to veľmi ťažká skúška tejto ženy, jej viery. Je u nej určitá viera, nenazvala by inak Boha Bohom? Vie o Bohu, nenazýva Ho však svojím Bohom. Teraz je tu Boží muž sľubujúci jej niečo, čo nikdy nezažila, čo znie neuveriteľne a chce od nej ten posledný chlieb čo má pre seba a syna, úplne posledné jedlo. Znovu sa zastavme a skúsme sa pozrieť na našu vieru. My poznáme Boha, dal svojho vlastného Syna, jediného ktorého mal, čo sme ochotní dať my? Koľko a kedy? Počítame, kalkulujeme, alebo veríme živému Bohu a všetko, čo máme, sme ochotní Mu dať? Ak nedáme všetko, nikdy nezakúsime Boží zázrak Jeho moci, starostlivosti, požehnania. Táto pohanská vdova stojaca na hranici smrti so svojím synom išla a urobila, ako jej povedal prorok. Aká viera! Bola ochotná dať poslednú múku a olej a len tak mala možnosť vidieť naplnenie Hospodinovho zaslúbenia. A mala možnosť vidieť Božiu starostlivosť a vernosť každý jeden deň znova a znova naživo vo vlastnej domácnosti, keď každý deň pečie chlieb zo zázračne sa nemiňajúcich surovín. Denno denne živená viera, posilňovaná, vzťah dôvery – tak Boh po nás túži, mať každodenný vzťah starostlivosti, lásky a vedenia. Musíme však aj my niečo urobiť, tak ako tá žena musela vstať, ísť, zamiesiť to cesto, aby videla Boha konať. Aj my musíme vstať a ísť v poslušnosti a konať bez výhovoriek to, čo Boh chce a On bude konať a uvidíme to.

Po nejakom období však prichádza tragická udalosť. Vdovin syn ťažko ochorel a zomrel. Krehká viera vdovy bola v skúške a táto žialiaca matka v zúfalstve a bolesti zo straty jediného syna (tiež poznačená tragickou stratou manžela) vyčíta prorokovi Eliášovi, načo sa do nej staral, či jej chce pripomenúť jej vinu a usmrtiť jej syna. Mohli by sme podrobiť túto ženu a jej výrok krutému odsúdeniu, opovrhnuť ňou. Avšak pozrime sa znova na seba a svoje životné situácie, v ktorých sme sa našli. Koľko krát sme Bohu vyčítali? Ako sme reagovali v ťažkých, bolestných situáciách? Keď sledujeme len z diaľky niekoho život je veľmi ľahké odsúdiť či posúdiť pevnosť viery, teoreticky, z pohodlia svojho života. Avšak keď sme v bolesti, žiali, zúfalstve, aj naša viera zakolíše a obnaží sa jej krehkosť.

Eliáš vidiac situáciu a počujúc nárek tejto vdovy berie syna a ide do svojej izby. Volá k Bohu. Ako ho vôbec napadlo prosiť o oživenie mŕtveho chlapca? Ešte nikdy v histórii ľudstva a izraelského národa sa nič také ako vzkriesenie nestalo. Akú silnú má vieru ten Eliáš! Volá k Bohu a prosí o oživenie chlapca, skláňa sa tri krát nad ním (nedáva mu umelé dýchanie, ani masáž srdca) a volá, prosí. Aký zápas to musel byť, aké úpenlivé volanie. Boh počuje Eliáša a chlapec oživa. Zázrak! Niekedy aj v našom živote prídu ťažké skúšky, ťažké chvíle a voláme vtedy na Boha? Voláme raz? Dvakrát? Čo ak nič? Máme vieru a silu volať aj tretí krát? Keď vdova videla svojho syna živého povedala, že teraz spoznala, že je Boží muž a že slovo, ktoré zvestuje, je pravdivé. Niekedy Boh dáva do našich životov takéto úplne výnimočné zázraky, aby sme precitli, spoznali Hospodina. Mnohokrát práve takto začína kráčanie s Bohom, uverenie, že On je ten jediný pravý Boh. Mnohokrát po tom túžime a modlíme sa, že ešte toto urob, Pane, a budem ti už veriť. Akoby všetko doteraz nestačilo. Avšak každodenné kráčanie a vzťah je to, čo Boh chce s nami mať. Aj vdove dal každý deň oleja a múky práve na ten deň. Nedal im cisternu oleja a vagón múky – veľký zázrak. Jeho každodenná starostlivosť o nás Jeho Slovom a Duchom a naše každodenné spoliehanie sa na Neho je to, čo Boh chce.

Možno našim hodnotením tá viera vdovy bola krehká, slabá, kolísajúca. Avšak aj sám Pán Ježiš spomína túto vdovu v evanjeliu podľa Lukáša:

On však povedal: „Amen, hovorím vám, že nijaký prorok nie je vzácny vo svojej domovine. Pravdu vám hovorím: Za čias Eliáša, keď sa nebo na tri roky a šesť mesiacov zavrelo a v celej

krajine nastal veľký hlad, bolo v Izraeli mnoho vdov: Ale Eliáš nebol poslaný k nijakej inej, iba k vdove do sidonskej Sarepty.

Je v Nazarete, svojom rodisku, v synagóge a hovorí, že nemôže urobiť u nich žiaden zázrak pre ich neveru. Vyzdvihuje vieru pohanskej vdovy, ktorá sa možno nám zdala malá, krehká, On ju však vníma úplne inak, v celom Izraeli nemala jej viera páru. Pán Ježiš jej vieru vyzdvihuje nad všetky v Izraeli. Pán Ježiš vidí krehkosť a slabosť našej viery a chce ju a túži sa o nás starať. Chce nám dať nádej, zázrak.